

nytter det ikke meget at gøre Henstillinger til Regeringen i saa Henseende, det nytter neppe at komme med store Ønsker om Ændringer, men jeg kunde dog tænke mig, at Regeringen kunde gaa med til en meget ringe Ændring i dette Forslag, saaledes at der i § 1 efter „Skotøj, Cigarer og Cigarillos“ tilføjes: „og Blyanter“. I Toldudvalget beskæftigede man sig meget med Blyantsfabrikken „Viking“s Stilling, og denne Fabriks Ledelse har overfor Toldudvalget godtgjort, at de arbejder under meget vanskelige Forhold. Mig bekendt har denne Fabrik aldrig givet Udbytte til dem, der har stiftet den. Fabrikken har vist endnu en lille Kapital til Raadighed, og Ejerne har sagt til Ledelsen, at naar disse Penge er opbrugt, vil Fabrikken blive standset, man vil ikke sætte flere Penge i den. Nu vil vist alle erkende, at Blyantsfabrikken „Viking“ har arbejdet fortræffeligt og formaet at fremstille et Produkt, som nyder almindelig Anerkendelse her i Landet. Men Valutaforholdene i andre Lande vanskeliggør, ja, næsten umuliggør Konkurrencen for denne Fabrik.

Jeg maa sige, at i Toldudvalget var der en klar Erkendelse af, at denne Fabrik arbejdede under meget vanskelige Forhold, og saa vidt jeg husker, var alle Medlemmer i Toldudvalget — ogsaa det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen, der var Formand for Udvalget — enige om, at denne Fabrik fortjente at støttes. Naar man nu vedtager disse Foranstaltninger, og Blyantsfabrikken ikke er medtaget, vil der rimeligvis gaa lang Tid, før der kan træffes Foranstaltninger, som kan hjælpe den, og derfor vil jeg indstændigt henstille til den højtærede Regering og de andre Partier her i Salen, om de ikke kunde tiltræde en lille Ændring til Forslaget, saaledes at man medtog Blyantsfabrikken „Viking“ i det. Det er ikke nogen stor Ændring, det drejer sig kun om en enkelt Fabrik og om en Artikel, som ikke hører til dem, Folk bruger mange Penge til om Aaret. Men da man nu har ofret mange Penge paa at faa denne Fabrik i Gang, synes jeg, det var Synd, om alle disse Anstrengelser for at skabe en saadan Virksomhed her i Landet skulde være spildt, efter at der er gjort et saa smukt Arbejde for at holde Fabrikken oppe.

Korsgaard: Ærede Medlemmer vil vide, at jeg saavel ved Finanslovens første Behandling som ved Tillægsbevillingslovens tredje Behandling har udtalt mig om mit Syn paa Erhvervsforholdene. Man vil af den sidste Tale vide, at jeg udtalte, at jeg, selv om det

i visse Henseender saa lysere ud nu end tidligere, ikke kunde indrømme, at Forholdene nu laa paa den Maade, at man kunde gaa ud fra, at det virkelig vilde blive lyst. Det Lovforslag, som nu ligger for, tilkendegiver sikkerligen, at Regeringen og i hvert Fald Regeringspartiets Flertal nu ogsaa har faaet den Opfattelse, at for visse Industrier ligger det saa vanskeligt, at der maa ganske særlige Hjælpemidler til for at faa det til at gaa. Ved Tillægsbevillingslovens tredje Behandling tillod jeg mig at udtale, at det jo dog havde vist sig, at Regeringen paa visse Punkter — jeg tænkte her særlig paa det finansielle — ikke havde bedømt Situationen fuldt ud, saaledes som den kom til at foreligge, og jeg henstillede derfor til Regeringen, om man ikke med Rette kunde rejse det Spørgsmaal, om det ikke var et Forsøg værd at slaa ind paa de Veje, som Regeringen ikke hidtil havde villet slaa ind paa, nemlig Beskyttelse for Industrien i den ene eller den anden Form. Det er mig en stor Glæde, at Venstre har kunnet overvinde de Betæneligheder, som jeg meget vel forstaar det maa have haft ifølge sin Opfattelse af hele Erhvervslevet, og er gaaet ind paa at gøre, hvad jeg vil kalde et Forsøg, for jeg tror i Virkeligheden ikke, at man har Lov til at betragte dette som andet og mere end et Forsøg. Om nu dette Forsøg vil gaa godt eller ikke — vi maa fra vor Side inderligt haabe, at det gaar godt —, ja det vil Fremtiden vise; jeg skal om lidt vende tilbage dertil.

Overfor Spørgsmaalet om Aarsagen til Krisen har man jo sagt, at det er Valutadumping, og det er vel for saa vidt rigtigt, men jeg tror dog, at den egentlige farlige Aarsag til Krisen, den Aarsag, der bevirker, at Krisen efter mit Skøn vil blive meget langvarig, er, at den lave Valuta i Landene med den lave Valuta er Udtryk for en meget lav Levefod. Befolkningen der maa ifølge Udviklingen leve meget fattigt, og det er klart, at naar Arbejderne, naar Lederne kan finde sig til Rette ved at leve af meget smaa Midler, faar man en meget lav Fremstillingspris, og i det lange Løb tror jeg, det bliver nødvendigt, at Landenes Levefod nærmer sig hinanden. Jeg tror, at dette vil gaa ret langsomt, og der er sikkert heller ingen, der haaber, at det danske Folk med det allerførste skal komme ned paa en Levefod som den, jeg føler mig fuldkommen sikker paa, man har i Tyskland. Dette er nok en Krise, men jeg tror paa ingen Maade, det er en Krise af kort Varighed. Naar den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Stauning) har hævdet, at en